

BAHARDA

Karin Karakaşlı

I. Sana makarna yapmaya geldim

Belki de her şey bu havanın yüzündendi. Üniversiteye gitmek üzere koyulmuştu yola. Adımları otomatikleşmiş bir düzende o bildik rotada kendince ilerliyordu. Derken köşeyi döndü ve bahara çarptı. Dalında yeni açmış çiçekleri, tatlı güneş ışınlarına karşı mayışmış kedileri, ışıltılı denizde bata çıka ilerleyen balıkçı teknelerini, her şeyi aynı anda fark etti. Baharı her hücresinde bildi. Derken köşeyi dönünce mevsimin müdavim çiçekleri alacalı bir selama durdular. “Adaların mimoza” bir yanda, “Mor sümbüle gel” diğer yanda. Kırılardan koparılmış kılıklı papatyaların sevimli cazibesindense bahsetmeyelim bile.

Sonrası artık bu haylaz mevsimin hükmüne göre şekillendi. Bir baktı ki marketten içeri dalmış, yüzünde muzip bir gülümsemeyle makarnalara doğru ilerliyor. Sosunu gözünün önüne getirdi... Domates, soğan, sarımsak, baharatlar, yeşil biber ve biraz da mantar. Kasanın önünde hiçbir acelesi olmayan emekli müşterilerin ağır ağır malları yerleştirmelerini, daha da ağır hareketlerle paraları çıkarmalarını beklerken içinde bahar patladı kerelerce. Kimseler bilmedi.

İşin ilginç tarafı bu kadar aciliyetli bir alışverişin sonunda sevgilisinin evinin önüne geldiğinde yaşadığı duraksamaydı. Bir çekingenlik geldi üzerine. Hiç haber vermemişti. “Sürprizin haberi mi olur salak” diye söylendi kendi kendine, göze alacaktı. Çok gergindi bu aralar sevgilisi, hem zorlu sınavlardan geçiyor, hem de geleceği ile ilgili kararlar vermeye çalışıyordu. Az görüşüyorlardı, yan yana geldiklerinde de hep dalgındı. Çok yalnız hissetmeye başlamıştı genç kadın kendisini. Belki de o yüzden bu kadar geç fark etmişti baharın geldiğini. Bu birden bireliğin her şeye gebe oluşu içini ürpertti. Eli kapının zilinde, bir kapıdan çok daha ötesinde bir şeylerin eşliğinde durduğunu hissetti iliklerinde. O hisse daha fazla dayanamayarak zile bastı.

İşte karşı karşıyadılar. Tam da tahmin ettiği üzere uyuyakalmıştı yine televizyonun önünde.

Yüzünde yeni bir sabaha uyanmış bebeğin masum sevinci belirdi. Sarıldılar, iki sevgili ortalarında da bahar. Sırt çantası bunca darbe ve ağırlığa dayanamayarak yeri boyladı. “Ne o bir

tanem, bana mı taşıyorsun?” diye takıldı genç adam. Bir gülüşü paylaştılar, kocaman. “Yok canım korkma, sana makarna yapmaya geldim hepsi bu.”

Mutfağa geçtiklerinde genç adam çantadan çıkan malzemeleri gördükçe kalakaldı. Oysa alelade domates, soğan, sarımsaktı karşısındaki. Değildi ama işte, onların her birini bir kadın kendisini düşünerek, içinden aşk taşarak almış buraya, birlikte bile oturmadıkları bu eve getirmişti. Gözüne ıslak bir sıcaklık yürüdü. Bir an için kadını bağrına basıp “Ben şarabı açayım, masayı kurayım” dedi, salona kaçtı.

İki tabak, iki bardak, çatallar, kaşıklar... Her şey o ıslak sıcaklığı daha ıslak, daha sıcak kılıyordu. “Ferah günlere” diye kaldırdı kadehini genç kadın. Adam bir an durdu. “Ferah da olsa, sıkıntılı da olsa senli günlere sevgilim” dedi. Elllerinde kadehler hayatın göz durağında kaldılar bir süre. Ömürlük anlık bir süre.

Önündeki mis kokulu makarnaya baktı genç adam. “Son zamanlarda kendi içime çekildim. Biliyorsun, sorunlarım var. Onları olabildiğince sana yansıtmadan halletmeye çalıştım” dedi. Derin bir nefes aldı. Sevgilisinin gözbebeklerinde parıldayan iki küçük yıldız doğru seslendi. “Ama hayat bu değilmiş. Çantasına öteberilerini atıp da bana yemek yapmaya, boş versene yemeği, her şeyini sunmaya gelen bir sevgili varken, dertler de tek kişilik kalmazmış.”

Gülümsemi “Bir atasözünü değiştirelim istersen... Bir makarnanın ömürlük hatırı varmış, öğrendim.” Eline uzandı sevdiğinin, “bu hayatı benimle dener misin bir tanem...”

Makarnalar öylece kaldı, şaraplar da ve hatta dünya da. Günün adı, yılın rakamı her şey silindi. Bir tek bahar varlığını sürdürebildi o an onların yanında. Eh suç ortağı da yabancı sayılmazdı. Makarnada onun da tuzu vardı!...

II. Sana makarna yapmaya gelmişim

İşte yine aynı şey... Kapının ziline uzanan eli ter içinde kalmıştı. Telaşla selpak aradı çantasında. Sırt çantasının içindeki, daha biraz önce alınmış onca erzak ders kitaplarının arasından alay eder gibi kendisine bakıyordu. Makarna, domates, soğan, sarımsak, baharatlar, yeşil biber, bir de mantar... Onları görünce bu kez de buz kesti elleri. Kendisine inanamıyordu artık. Bahar kokulu rüzgârı yüzüne yiyince, üniversiteye giden yoldan sevgilisinin kapısının önünde bulmuştu kendisini.

Onun da sıkıntılı bir dönemi idi. Çok çalışıyor, kararlar vermeye çabalıyordu. Uzaklaştıklarını hissediyordu genç kadın. O yüzden içini kıpırdatan bu baharı hayra yormuş, marketten aldığı malzemelerle, en çok da içinden taşan sevgisiyle bu çok bildik kapının önüne gelmişti. Çantasını giderek daha ağır, kendisini de giderek rüzgârla uçacak hayaletimsi hafiflikte hissettiği noktada kapının ziline bastı.

İşte karşı karşıydılar. Tam da tahmin ettiği üzere uyuya kalmıştı yine televizyonun önünde. Yüzünde suçüstü yakalanmış bir failin dehşetli sıkıntısı belirdi. “Ne oldu, telefon teftişlerin yetmedi de şimdi de ev turlarına mı geçtin?” diye tısladı telaşlı öfkesi içinde karşısındaki. Genç kadının sırt çantası sanki bu sözlere dayanamamış gibi omuzlarından kaydı, tok bir gümbürtüyle yere düştü. Çantadan çıkan sesle irkildiler bir an. “Buraya tartışmaya gelmedim” dedi genç kadın genzinden çok içlere kaçmış bir sesle, “Sana makarna yapmaya gelmişim...”

“Ne makarnası ya... Benim tek derdim yemek mi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun Allah aşkına” Kadını kolundan çektiği gibi çalışma odasına sürükledi. Tuhaf his, pençelenmiş kolu değil de bağı ağrıyordu. Kendisinden fersah fersah ötelere gitmiş o bir zamanların sevgili sesini işitti uğultulu kulaklarında. Hâlâ bağıyordu “Bak şu teze. İki haftalık süresi var. Yüksek lisans başvurusunu nereye yapacağım bilmiyorum. Yurtdışına yapsam biz ne olacağız bilmiyorum. Sense sadece ihmal edildiğini söyleyip dır dır etmesini biliyorsun.”

Odanın dört bir yanına saçılmış kitaplara, ikisinin birlikte çerçevedeki resmine baktı genç kadın. Kitaplardan daha soyut geldi o fotoğraf. Sonra gözlerini kaldırdı, sevdiği adamın yüzüne baktı. İlk o an durdu genç adam. O gözlerdeki boşluğa durdu korkuyla. “Yarını düşünürken bugünü yaşamıyordun. Ben sadece bunu anlatmaya çalıştım” dedi kadın. Sonra adamı kolundan çektiği gibi gerisingeri hole sürükledi. İşte yine başladıkları yerdeydiler, kapının önünde. Hışımla sırt çantasını kaptı yerden. Açtı, içindeki malzemeleri bir bir fırlattı. “Hepsini elimle aldım. Salakça ama içimden geldi. Bak makarna, domates, soğan, sarımsak, baharatlar, yeşil biber, bu da mantar. Makarna bahane, sana bunları düşünecek kadar içimdesin demek istedim” dedi. Gözü en son fırlattığı mantarlarda takılı kalmıştı. Pek meymenetsiz göründüler gözüne. Sonra mantarın gözünden kendisinin daha da meymenetsiz görüldüğünü düşündü de gülesi geldi pek fena. Güldü de, gözünden yaş gelinceye kadar güldü.

Yeniden berraklaşan gözlerinin önünde şaşkın, âciz bir adam duruyordu. Her zerresiyle özür dileyen ama bazı anların bağışlanacak yanının olmadığını bilen bir adam. Türlü çeşit makarna malzemesinin ortasında hiç olmadığı kadar bugününü gören bir adam. Iskaladığı bugünü.

Bir bulantı hissi yükseldi genç kızın içinde. Makarnalardan nefret etti, kapılardan, kalakalışlardan, oyuncu bahar havasından, sırt çantasından, vücudundan, saçlarından teknil insanlığından nefret etti bir an.

Sonra tüm bunlardan kaçabileceğini hissetti. Bir zamanların sevgilisi arkasından bağırırken o sadece koşuyordu. Ardında bırakmaya koşuyordu, önüne hiç bakmadan. Ve hâlâ bahardı. Mis kokulu çiçekleri duyuyordu soluk soluğa. Deli koşusunu köşedeki çiçekçi kadının önünde durdurdu. Kadının uzattığı fulyaları bastı göğsüne. Kokladı kokladı. Baharın ta kendisi oldu.